

Mr. Boris

van der Lek

“GEBIT zonder EIND”
Memoires.

**“Je moet jazz leven
om het te kunnen spelen”**

Charlie Parker

Content

	Page
Voorwoord	9
1 “GEBIT zonder EIND“	10
2 Jules Deelder	12
3 Eerste afspraak met de tandarts	14
4 Biljarten	16
5 Christian Willisohn	20
6 De sax van Barry Hay	22
7 Terug naar de tanden	28
8 Karin	31
9 In de tandartspraktijk	33
10 Het aanbod van Karin	37
11 München	39
12 Terug naar huis	44
13 (A)sociaal	47
14 Terug in München	48
15 Psychiater	49
16 De vervolghandelingen	52
17 Point of no return	54
18 De engel op de schouder	55
19 (A)sociale diensten	59
20 Gitaar	60
21 Gemengde gevoelens	63
22 “FRIS & FRUITIG“	67
23 Tandartssessie Twee	70
24 Euforie	73
25 Het moment van de waarheid	76
26 Wat moet er nog meer gezegd worden ...	79

Voorwoord

De saxofoon is Boris en Boris is de saxofoon.

Ik kon niet doelloos toekijken hoe het stil werd,
vooral omdat ik iets kon doen.

Overigens had ik Boris al gezien op het New Orleans
Jazz Festival in Ascona in 2009 en later opnieuw bij
de Jazztage in Langenthal, Zwitserland.

Daar ontmoette ik ook Christian Willisohn en leerde ik
iets over Boris kennen ...

Dus ik ben naar Luxemburg gevlogen om hem te
ontmoeten ...

Ik heb veel saxofonisten gehoord, maar niemand
speelde ooit zoals Boris.

Maar het was niet alleen dat ...
het was magie.

Karin

1

“GEBIT zonder EIND“

Vloekend en tierend verlaat ik de weekendtandarts in Den Haag alwaar ik na 100 euro inleggeld een fikse verdoving ingespoten heb gekregen.

Onder begeleiding van Reindert Somers –waarvan ik sinds kort op de zolder van zijn huis mag resideren totdat ik zelf een woning heb gescoord- en mijn liefvallige vriendin Iva Scholtes ben ik op weg naar de auto die ons naar het optreden zal brengen waar ik over pak 'm beet een dik uur acte de pressante moet gaan geven!?

“Boris van der Lek
Saxofonist van beroep
45 jaar
Geen vaste woon / verblijfplaats“

Het zojuist genoemde optreden is met saxofonist Frits Kaatee en zal plaatsvinden ergens in Poeldijk, waarschijnlijk in een loods die normaliter dienst doet voor de bloemenhandel of iets soortgelijks. Het interesseert me eigenlijk geen reet waar en voor wie het is... Wat me wel interesseert is hoe ik in Godsnaam saxofoon denk te gaan spelen!?

Alleen al de gedachte dat ik mijn tanden op het mondstuk moet zetten om geluid uit mijn saxofoon te halen... miselijk word ik ervan.

Ik steek een sigaret op en probeer die tussen mijn lippen te houden, maar voordat ik het besef, ligt de brandende sigaret tussen mijn kruis en de autostoel... verschrikt doe ik een poging om geen gat te maken in zowel de bekleding van de autostoel als in mijn eigen broek. Het lijkt mee te vallen.

Ik kijk in het spiegeltje dat boven de rijdersstoel is bevestigd en zie tot mijn grote verbazing dat mijn gezicht totaal niet is opgezwollen, laat staan dat er een spoor van

bloed valt te bespeuren [!/?] De verdoving doet inmiddels goed zijn best en ik kan zowaar weer een beetje nadenken... LANG LEVE DE VERDOVING!

We leven in het jaar 2010 en ik begrijp dat er iets grondig mis is met mijn gebit en dat er drastische maatregelen getroffen moeten gaan worden... Want het wordt er uit zichzelf niet meer beter op, dat is nu wel duidelijk!

Al 25 jaar weet ik mezelf redelijk door de ellende van kiespijn en tandartsbezoeken te slaan, maar nu is ook mijn taks bereikt. En niet alleen die van mezelf maar ook zeker die van degenen die in mijn buurt verblijven.

Een dieet van Ibuprofen 600 en liters vla is niet bevorderlijk voor je lichaam, laat dit duidelijk zijn! Altijd pijn is niet fijn en al zeker niet als je saxofoon speelt. Hoewel ik er wel bedreven in ben geworden om met mijn tong een gat in mijn kies te dichten terwijl ik aan het spelen ben en het zowaar ook nog te laten klinken als een saxofoon, de gaten worden te talrijk en mijn tong te klein om de gaten te dichten. En dicht moet het als er zo'n orkaan aan wind en trillingen door mijn mond heen raast...

Hmmm, nog even en ik ga nog hele zinnen zeggen en dat allemaal door het effect van de verdoving... We draaien het parkeerterrein van een groot bloemenexportbedrijf op en met een wazige blik in mijn ogen begeef ik me richting de loods. Het feest kan beginnen!

2

Jules Deelder

Een paar dagen na het bezoek aan de weekendtandarts krijg ik een goed idee...

Ik moet Jules bellen en vragen hoe hij het voor elkaar heeft gekregen dat hij weer normaal kan eten!? Immers bij hem pleurde een aantal jaren geleden zijn laatste strohalm uit zijn mond na het eten van een appel en moest toen wel naar een tandarts.

En de laatste keer dat ik hem zag, lachte hij mij tegemoet en ik bespeurde zelfs een gouden kies tussen het mooie gebit.

Jules en ik gaan al lang terug met onze vriendschap en dat komt zeker voor en door de liefde voor Jazz muziek / zwarte kleding / laarzen / biljarten en weinig slapen.

Echt goed heb ik hem in Canada leren kennen. Dat was in 1986 toen we een maand lang onderweg waren in Toronto en Montreal om te spelen. Wat een geweldige tijd was dat. Ik speelde met het "Boulevard of broken dreams" orkest en in de jive formatie "THE GANGBUSTERS" Jules deed daar zijn theatershow en volgens mij heette het "KIEZEN of DEELDER".

Eenmaal terug in Nederland hebben we direct een nieuwe formatie opgericht en wel het "TRIO me REET". [*Het grootste trio ter wereld bestaande uit 5 man!*]

Wat hebben we gelachen en veel gespeeld, echt te gek! Er is zelfs nog een C.D. uitgebracht maar die was al gelijk bij het uitbrengen een collectorsitem geworden... typisch een fout van de platenmaatschappij om de release in juni te doen.

Maar alles leuk en wel, voorlopig heb ik zelfs zijn telefoonnummer niet. [*Niet dat hij spontaan de telefoon opneemt, zo is het ook weer niet!*]

Maar moderne tijden zijn zo slecht nog niet: het lijkt me dat internet/google raadplegen wel eens wat kan opleveren. En ja hoor, het mailadres van DEELDER B.V. komt op mijn scherm te voorschijn. En na enig heen en weer e-mail tussen mij en zijn dochter Ari, wordt het me duidelijk dat de alles-mogelijk-makende-tandarts van Jules helaas is overleden. Dus daar kon ik niet meer terecht.

Maar oké, dit is pas de eerste poging om überhaupt iets te organiseren voor mezelf dus verder zoeken is het devies. Ik kom al snel op het Ziekenhuis uit en probeer daar een zo goed mogelijk beeld van mijn situatie te schetsen met de vraag of ik advies kan krijgen. Zowaar krijg ik een dag later respons op mijn mailbericht.

Geachte heer van der Lek,

Ik heb uw bericht ontvangen en het lijkt ons het beste als u een afspraak maakt met mijn assistente om binnen een week langs te komen in het Dijkzicht Ziekenhuis.

En tot mijn stomme verbazing maak ik inderdaad een afspraak met een specialist op het gebied van tanden en kiezen. Let wel, ik heb de afgelopen 25 jaar elke dag pijn in mijn muil gehad dus ik heb weinig alternatieven lijkt me?

Bloednerveus en niet al te vrolijk gestemd ga ik een drietal dagen later met de trein naar Rotterdam. En wat altijd gebeurt: trein uitgevallen / automobilist geschept op overgang / bladeren op de rails enz. ... dat gebeurde nu dus niet !

Ik, die altijd alles op zijn beloop laat, is nu gewoon genoeglijk de lul...